

K. Helveg Petersen.1

kulturudviklingen er alt, hvad der har med kunst at gøre, jo alligevel en væsentlig faktor. Jeg beder også om, at vi ser det i forhold til det, der sker ude i verden, beder også om, at vi ser det i forhold til vort samarbejde i fællesmarkedet. Læg mærke til, at man i topmødeerklæringen fra Paris i oktober 1972 siger, at man nu skal til at interessere sig mere for livskvaliteten, det er ikke alene et spørgsmål om at fremme den økonomiske vækst inden for samarbejdet.

Var det ikke en god idé, om vi her i Danmark besindede os på, om vi har noget i vor udvikling, der kan styrke vore muligheder for at hævde os med vor identitet i samarbejdet? Jeg tror, vi har brug for det. Og så kunne det jo også være, at vi kunne yde et tilskud til denne udvikling, som vi har tilsluttet os.

Ja, det var nogle almindelige betragtninger, som jeg føler trang til at gøre. Jeg skal herudover blot sige, at vi i det radikale venstre er meget interesserede i at drøfte de problemer, der melder sig, og vi er meget interesserede i at rette mulige fejl; kan vi finde bedre løsninger, skal vi naturligvis gøre det.

Lembourn (KF):

Jeg vil gerne først sige, at jeg helt og fuldt kan tilslutte mig hr. K. Helveg Petersens betragtninger.

Som jeg sagde om de to forrige forslag, er det ikke rimeligt, at folketinget giver sig til at ændre i denne lovgivning, så længe de eksperter, der arbejder med den, ikke har færdiggjort deres arbejde; det gælder altså også denne lovgivning, så vi kan i princippet tilslutte os ministerens forslag.

Jeg vil gerne sige til fremskridtspartiets repræsentant, at jeg under ingen omstændigheder vil være med til at afskaffe Statens Kunstfond, tværtimod mener jeg, at den på visse områder bør udvides. Men det er rigtigt, at vi i de diskussioner, vi har i bogudvalget og de andre udvalg, som ministeriet har nedsat, og hvor man embedsmændene

imellem gennemdrøfter kunstnerorganisationerne, gennemdrøfter hele vores kulturlovgivning, har været enig om, at der skal ske ændringer; som hr. K. Helveg Petersen sagde, er der begået fejl, og det er klart, man må forsøge sig frem, og der skal ske en samordning af de mange forskellige kulturpolitiske initiativer. Det kan derfor meget vel tænkes, at loven om Statens Kunstfond, når vi skal have den til endelig revision, skal se anderledes ud, men fjernes skal den ikke.

Jeg kunne egentlig også godt lide at spørge dem, der her advokerer for, at vi skal afskaffe kunststøtten: tænker de nogen sinde på, når de selv går rundt i museerne og slottene, at alt det er en følge af en statsstøtte til kunsten? De havde ikke været der, hvis der ikke havde været statsstøtte. Ja men ønsker de mennesker slet ikke at have de ting? Jeg er helt sikker på, at når man spadserer rundt dér og ser på disse billeder, ser på statuerne i parkerne, låner og læser bøger på bibliotekerne, ja, så drømmer man da ikke om, at det ikke skulle være der, man tager det som en selvfølge, at det er der. Så kan det ikke nytte noget, at man kommer her og siger, at man vil afskaffe det hele, man må da tænke sig lidt om.

Med hensyn til selve dette forslag har jeg et par småting, jeg godt vil have drøftet i udvalget og også gerne vil høre ministerens mening om. Måske kan vi endda komme dertil, at vi kunne blive enige om et par ændringer.

Det første er en ganske lille praktisk ting. Vi har noget, der hedder kunstfondens repræsentantskab, hvor de forskellige kunstnerorganisationer har deres repræsentanter, og dér er den organisation, som repræsenterer forfatterne, underrepræsenteret. Der har været drøftelser i ministeriet om det, og jeg har forstået, at man har fuld forståelse for dette, at forfatterne får en mere rimelig repræsentation, og det kan vi meget hurtigt ændre ved et lille ændringsforslag.

Det andet er af lidt mere omfattende karakter. Som jeg sagde, skal vi ikke nu til at lave om på Statens Kunstfond, men der er